

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 735/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, advokátska kancelária, Na Priekope 13, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 319/2014 (predtým 5 Co 56/2009) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 319/2014 (predtým sp. zn. 5 Co 56/2009) (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je účastníkom napadnutého konania na ochranu osobnosti. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v uvedenej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 15 Ct 11/2003 z 1. februára 2008 tak, že žalobe sťažovateľa čiastočne vyhovel. Na základe odvolania žalovanej strany krajský súd rozsudkom z 21. septembra 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 56/2009 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že v odvolaní napadnutej časti, ktorým bolo vyhovené žalobe sťažovateľa, zamietol. Na základe sťažovateľovho dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 7 Cdo 31/2011 zrušil dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj súdu prvej inštancie v časti, v ktorej bolo vyhovené návrhu sťažovateľa, ako aj v časti výroku o trovách konania, a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd po vrátení veci opäť rozhodol rozsudkom sp. zn. 15 84/2012 z 21. júna 2013, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom konania podal odvolanie, pričom podľa jeho tvrdení je krajský súd nečinný a koná neefektívne. Ako príklad neefektívnej činnosti uvádza, že jedna z konajúcich sudkýň v napadnutom konaní uplatnila „*nedôvodnú námietku zaujatosti*“, o ktorej bolo podľa informácii sťažovateľa rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Nc 8/2015 z 30. júna 2015, pričom podľa pečiatky podateľne krajského súdu vyplýva, že uznesenie bolo krajskému súdu doručené 7. júla 2015.

3. Podľa názoru sťažovateľa v napadnutom konaní krajského súdu dochádza k zbytočným priet'ahom a porušovaniu jeho označených práv, preto navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní, prikázal mu konať bez zbytočných priet'ahov, priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 7 500 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

9. Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

10. Ústavný súd v súvislosti s tvrdeniami sťažovateľa poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je sťažnosť považovaná za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

11. Z opísaného priebehu konania v bode 2 tohto rozhodnutia možno vyvodiť, že v okolnostiach posudzovanej veci nejde o jednoduchý nárok, resp. vec. Nasvedčuje tomu aj skutočnosť, že krajský súd v rámci prvého odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 5 Co 56/2009 dospel k opačnému záveru ako súd prvej inštancie (zmena rozsudku, pozn.). Dovolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení predovšetkým konštatoval nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v dôsledku ktorého dospel k záveru, že preskúmateľný nemôže byť ani rozsudok odvolacieho súdu (s. 11 uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 31/2011). Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd konštatuje, že konanie odvolacieho súdu vedené pod sp. zn. 5 Co 56/2009 je zaťažené vadou, za ktorú zodpovedá okresný súd. Vychádzajúc z uvedeného záveru, ako aj zo skutočnosti, že konanie vedené pred krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 56/2009 bolo ukončené vydaním rozhodnutia, podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za zbytočný prietah, za ktorý zodpovedá krajský súd v konaní, ktoré je v súčasnosti vedené pod sp. zn. 5 Co 319/2014.

12. Takisto z informácie, že v dôsledku oznámenia jednou z členiek senátu 5 Co, že sa dozvedela o skutočnostiach, pre ktoré by mala byť vylúčená, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať obdobie potrebné na rozhodnutie o takomto návrhu za neefektívnu činnosť, za ktorú nesie zodpovednosť krajský súd.

13. Vychádzajúc z povahy prejednávanej veci, ako aj jej zložitosti a zároveň prekážky, ktorá jednej z členiek senátu umožňovala urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťali odklad (podľa § 15 vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku), inak by

postup krajského súdu, resp. jeho rozhodovanie mohlo byť zaťažené vadou, ktorá by mohla oddialiť právoplatné rozhodnutie vo veci, ústavný súd konštatuje, že celková dĺžka napadnutého odvolacieho konania vedeného pred krajským súdom ešte nedosahuje intenzitu potrebnú na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa.

14. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania vzhľadom na už uvedené okolnosti nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa, preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

16. K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy a zložitosti veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 50/2015).

17. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

18. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

19. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľovi obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na krajskom súde dochádzalo k zbytočným prieťahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017